

És *La teva vida en 65 minuts*, que tracta el tema de la mort, una obra amb estrella?

—Té alguna cosa aquesta història que parla de la mort que porta vida. Vaig escriure l'obra per cobrir un buit de dues setmanes al Teatre Malic de Barcelona. Es convertí en un èxit i continuàrem dos anys i mig més a tres teatres diferents. No m'ho esperava. Li van donar el Premi Butaca al 2003. A partir d'ací es va representar en deu països diferents. Després Paco Ramos va voler adaptar-la al cinema. Jo no volia canviar el títol perquè penso que ens ha portat molta sort; ja ho vaig comprovar al teatre. Per a mi el 65 és un número vital: vaig començar a escriure l'obra el 6 de maig (mes 5), el primer esborrany tenia 65 pàgines, el primer assaig va durar 65 minuts, i fins i tot, el primer gol del Barça al partit que surt a la pel·lícula va ser just al minut 65... Tinc moltes esperances que la pel·lícula aguante 65 setmanes als cinemes, o més. A Mèxic va funcionar menys, perquè li canviaren el títol per *Tu vida en 74 minutos*, perquè allà les obres han de durar un mínim de 74 minuts.

—Sempre parla de la sort, és vostè una mica supersticiós?

—Jo sí. Crec molt en la sort i en les casualitats. Quan vaig ingressar per primera vegada a l'hospital, feien *Tobi, el niño de las alas*, d'Antonio Mercero. Després va ser ell qui va dirigir *Planta 4a*, la versió cinematogràfica de la meua vida a l'hospital. Quan em passen coses com la història del càncer, jo no ho veig com una cosa negativa. Jo crec que tinc sort. És una malaltia que et dóna vida. El que passa és que el cinema ho reflecteix d'una manera molt dramàtica. Falta ensenyar aquesta realitat perquè la gent perdi una mica la por, perquè la gent pugui reflexionar sobre les seves pèrdues.

—Heu estat, doncs, al moment adequat i a l'hora justa?

—Sí, jo no crec que les casualitats passin perquè sí, sinó perquè t'assabentis de coses. Jo estava fent teatre universitari, feia Enginyeria Industrial Química, va aparèixer el cap de guions de TV3 i va veure una obra meua. Li va agradar i em va fitxar per a TV3. Després vaig treballar allà catorze anys escrivint guions per a sèries de ficció.

—El seu pas per la televisió, però, no va fer que abandonara el teatre.

Albert Espinosa (Barcelona, 1973) és el guionista de 'La teva vida en 65 minuts' (Maria Ripoll), una comèdia sobre la mort amb els joves com a protagonistes. Espinosa desborda vitalitat i afronta el futur amb optimisme. La seua vida és tot un seguit de coincidències. Té l'agenda plena de projectes; sembla que la sort li ve de lluny, i de cara.

“La mort et dóna vida”

Què el va portar a participar el 2003 al projecte T-6 del Teatre Nacional?

—El T-6 em donà l'oportunitat de conèixer actors i autors de la meua generació, de treballar tots plegats i d'estrenar a un teatre nacional. Amb la representació d'*El club de les palles* em vaig divertir molt. A Carles Alberola jo no el coneixia, però vaig adonar-me que els

nostres personatges eren germans. Llavors vaig llegir moltes coses seves, però sobretot vaig identificar-me amb l'obra *Mandíbula afilada*. Ell va llegir *La teva vida en 65 minuts* i va voler adaptar-la. Em va agradar molt la versió que va fer de l'obra Albena Teatre a València. També hi havia en Jordi Galcerán, qui va vendre-li la idea de *La teva vida en*

65 minuts a Paco Ramos, el mateix productor de la versió cinematogràfica d'*El Mètode Gronholm*. *Planta 4a* havia estat la tercera pel·lícula amb més entrades venudes a l'estat, però jo pensava que *La teva vida en 65 minuts* no funcionaria al cinema.

—**Tanmateix, la pel·lícula va qual·lar. I sembla que vostè ha estat molt implicat al projecte...**

—Sí, veure un guionista en la promoció és força estrany. Quan anàrem al Festival de Montreal amb *Planta 4a*, de fet, els de l'organització em digueren que no tenien etiquetes per a guionistes, que jo havia de ser alguna cosa més a la pel·lícula per estar allà. Tanmateix, crec que el guionista ha d'estar sempre al rodatge i a la producció. És important orientar el director. La feina del guionista acaba quan acaba la promoció. Crec que la idea original parteix del guionista i ell pot explicar moltes coses de la pel·lícula. I és que per això faig pel·lícules, per poder després explicar a la premsa i a la gent què he fet.

—**Com és treballar amb Maria Ripoll després de fer-ho amb Antonio Mercero?**

—Amb Maria ha estat tot un plaer treballar. Quan van acceptar la pel·lícula, encara no estava escrita l'adaptació, de manera que ha aportat les seues claus al text. Teníem la mateixa idea sobre l'amistat, la vida i la mort. Vam intentar mantenir la sensació de l'obra de teatre, on no hi ha humor negre. Antonio Mercero és un mestre, coneix molt bé els personatges i sap transmetre-ho molt bé. Va ser perfecte treballar amb ell; ho tornaria a fer. I després hi ha Joaquim Oristrell, que per a mi és com el guionista del nostre temps i que ha dirigit *Ningú és perfecte*, que s'estrenarà a l'octubre —només dirigeix guions seus i va voler fer-ne un de meu!—. És molt respectuós, no m'ha canviat ni una sola paraula i crec que això és precisament perquè ell és, sobretot, guionista, i no li agrada tampoc que li toquen els seus textos. He tingut molta sort amb tots tres en el treball diari, però també amb les adaptacions.

—**L'autobiografia sempre està present a la seva obra?**

—Sóc més Dani, normalment acostumat a ser en els protagonistes de les meves obres. Penso, però, que *Planta 4a* va ser més autobiogràfica. És la meua infantesa a l'hospital. I a *La teva vida en 65 minuts* apareix l'obsessió de la rentadora que sempre m'ha acompanyat i la sensació de les pèrdues que jo també he patit. La pèrdua de la cama, d'un tros de fetge. Sempre he tingut metges que m'han ensenyat a viure amb aquestes pèrdues. La pèrdua en aquesta pel·lícula era la base per a mi. Amb *Planta 4a* em va quedar per contar la sensació de la mort. I volia contar-la amb personatges normals, joves, vitals, sense problemes físics ni malalties; perquè si no, no s'entendria la idea que per a mi la mort dóna vida.

—**Vostè va representar el paper d'Ignacio al teatre durant dos anys. Què li sembla l'Ignacio cinematogràfic d'Oriol Vila?**

—Oriol Vila és un actor molt generós. Em preguntava constantment com vaig fer jo el paper al teatre. Volia que jo em sentís orgullós del seu Ignacio. Encara que no té res a veure amb el meu Ignacio, estic molt content, sobretot perquè jo amb aquest personatge he après molt.

—**Sou enginyer de formació, començàreu d'actor i s'ha dedicat ma-**

joritàriament a l'escriptura de guions... En quina faceta us reconeixeu millor?

—Em considero més actor. Vaig començar actuant a la universitat. M'encanten l'àlgebra i el càlcul. Penso que a les matemàtiques hi ha molta creativitat; els mateixos matemàtics que han fet un teorema han fet un poema o un dibuix. Amb la qual cosa el món de la ciència i el món de les arts estan molt propers. Vaig acabar la carrera perquè m'agradava, volia dedicar-m'hi, el que passa és que el món de l'espectacle és tan divertit en comparació amb l'enginyeria que no hi ha dubte. Algun dia em dedicaré només a fer d'actor. Però és complicat. Encara que surten projectes, perquè la gent et diu allò de "tu ets aquell guionista i vols fer d'actor...". I no ho entenen. I és complicat explicar-ho, que tu et sents actor. Però sempre he intentat combinar-ho tot, i no descarto treballar tampoc com a enginyer.

—**I ara feu un salt a la direcció amb *No me pidas que te bese porque te besaré*. Com ha estat l'experiència?**

—El rodatge començarà el proper 2 d'octubre. Ha estat una implicació absoluta. Havia estat en càstings, però mai no havia tingut la sensació de poder escollir jo mateix. La pel·lícula és com una fusió de les versions teatrals d'*El Club de les palles* i *No me pidas que te bese porque te besaré*. L'obra de teatre va funcionar molt bé i tinc moltes ganes de veure què passarà, perquè no he dirigit mai. A més, vinc de tres rodatges dels quals he après molt i dels quals m'he endut bona part de l'equip tècnic amb qui sintonitzava bé. També faré de coprotagonista, com ja vaig fer al teatre. De tota manera, mai no deixaré d'escriure guions per a altres directors.

—**Què pensa de l'anunci de la Generalitat de Catalunya de crear una productora per al cinema en català?**

—Crec que són necessàries per aconseguir fer cinema de qualitat, perquè el problema és que falten diners. I seria molt interessant poder fer cinema en català, perquè al final tot acaba sent una qüestió econòmica. Tirar endavant una pel·lícula costa molts diners. Però no hi ha molts productors en aquest país que vulguin apostar per un projecte, més que per guanyar diners.

Laura López

